

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/16/2016
Identifikačné číslo spisu:	9016898664
Dátum vydania rozhodnutia:	11.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9016898664.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného K. P. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 11. marca 2016 v Bratislave dovolanie obvineného K. P. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 2. októbra 2013, sp. zn. 2 To 78/2013 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného K. P. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina trestným rozkazom z 30. augusta 2011, sp. zn. 22 T 95/2011 obvineného K. P. uznal vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 14 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

„dňa 16. 7. 2009 v presne nezistenom čase asi o 22.00 hod. v Kysuckom Novom Meste pred bytovým domom číslo XXXX na ulici L. po predchádzajúcom slovnom konflikte z bezprostrednej blízkosti namieril na H. H. krátku samonabíjaciu zbraň značky ARROW, model 002, kalibru 9 mm Luger, výrobné číslo PS600252 a vyhrážal sa mu, že ho zastrelí, pričom poškodený oboma rukami zbraň vytlačil hlavňou smerom hore nad svoju hlavu, následne došlo k výstrelu z tejto zbrane, pričom K. P. po výstrele udel H. H. hranou pažby pištole do hlavy, čím mu spôsobil zhmoždenú ranu hlavy v ľavej temennej krajine v dĺžke 2 cm, ktoré zranenie by si u poškodeného vyžiadalo pracovnú neschopnosť v trvaní 6 dní.“.

Proti trestnému rozkazu podal obvinený podľa § 355 Tr. por. odpor 20. septembra 2011. Na hlavnom pojednávaní okresný súd obvineného rozsudkom z 11. mája 2012, sp. zn. 22 T 95/2011 spod obžaloby prokurátora podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodil (ďalej len „Prvý rozsudok“).

Na základe prokurátorom podaného odvolania, Krajský súd v Žiline „Prvý rozsudok“ uznesením 31. októbra 2012, sp. zn. 2 To 97/2012 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušil a vec podľa § 322

ods. 1 Tr. por. vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie (ďalej len „Prvé uznesenie“).

Po vrátaní a opätovnom prejednaní veci, okresný súd rozsudkom z 22. februára 2013, sp. zn. 22 T 95/2011 obvineného z vyššie uvedeného skutku uznal vinným a podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. § 56 ods. 1 a 2 Tr. zák. uložil obvinenému úhrnný peňažný trest vo výmere 160 €.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil obvinenému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 10 dní.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd obvinenému uložil aj trest prepadnutia veci - krátkej guľovej zbrane zn. ARROW, model 002, cal. 9 mm PARA, výrobné číslo PS600252. Podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť zaplatiť poškodenému H. H.kodu vo výške 72,30 € (ďalej len „Druhý rozsudok“).

Proti tomuto rozsudku podal obvinený K. P. v celom rozsahu odvolanie. Krajský súd postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov „Druhého rozsudku“, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že toto nie je dôvodné a je potrebné ho podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obvineného krajský súd uviedol, že závery okresného súdu si v celom rozsahu osvojil, a preto na ne odkazuje. Pokiaľ ide o obhajobu obvineného týkajúcu sa nutnej obrany, tejto nenasvedčovalo nič iné, len jeho výpoveď. Nepotvrdila ju ani svedkyňa E. P., ani svedok K. H.. Poškodený tvrdil, že na obvineného útočil len verbálne, a preto nebol dôvod útok odvracať tak, ako to učinil obvinený. Keďže išlo o konanie, ktoré bolo zjavne neprimerané povahe a nebezpečnosti útoku, nemohlo ísť o nutnú obranu.

Za nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku obvineného, že poškodený v trestnom oznámení zo 17. júla 2009 popisoval udalosti inak, ako to uviedol v neskorších výpovediach. Krajský súd pripomenul, že v ďalšom priebehu trestného konania nemôže trestné oznámenie slúžiť ako dôkazný prostriedok na preukázanie viny, resp. neviny obvineného. Neobstojí ani argument, že vznesenie obvinenia pre nebezpečné vyhrážanie je nezákonné, keďže v tejto veci nebolo vedené trestné stíhanie. Trestné stíhanie bolo pre tento skutok vedené od 4. septembra 2009, keď bolo v tejto veci vydané uznesenie podľa § 206 ods. 1 a 2 Tr. por.

Nad rámec uvedeného krajský súd dodal, že „Druhý rozsudok“ považuje v časti uloženého trestu za neprimerane mierny. Nakoľko však prokurátor odvolanie nepodal, nebolo možné uvedené pochybenie súdu prvého stupňa napraviť. Okrem toho krajský súd poukázal, že výrok o prepadnutí veci štátu v napadnutom rozsudku je nadbytočný, keďže to vyplýva priamo zo zákona (ďalej len „Druhé uznesenie“).

Dňa 17. januára 2014 obvinený uložený peňažný trest vykonal zložením peňažnej sumy na účet okresného súdu. Keďže krátka guľová zbraň obvineného bola zaistená už v priebehu trestného stíhania, trest prepadnutia veci bol vykonaný, keď výrok „Druhého rozsudku“ bol spolu s „Druhým uznesením“ 30. mája 2014 zaslaný príslušnému Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru SR, útvaru správnej služby v Žiline.

Okresnému súdu bolo 16. júla 2014 doručené dovolanie obvineného podané prostredníctvom zvoleného obhajcu - JUDr. Milana Výsockého, advokáta, Advokátska kancelária, so sídlom v Čadci. Dovolanie bolo podané proti ostatnému uzneseniu krajského súdu, ktorým zamietol odvolanie obvineného a proti konaniu na súde prvého stupňa, ktoré mu predchádzalo, keďže namietané pochybenia neboli napravené v konaní pred krajským súdom.

Dovolanie obvinený oprel o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, resp. je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní uviedol, že na zamietnutie odvolania neboli dôvody, keďže nebolo nepochybne preukázané, že sa skutok stal, resp. obvinený konal v nutnej obrane.

Obvinený zdôraznil, že najprv bol okresným súdom „Prvým rozsudkom“ oslobodený, keďže existovali dve protichodné verzie toho, čo sa stalo, pričom dôkazy jednoznačne nepotvrdili ani jednu z nich. Poukázal na závery okresného súdu z tohto rozsudku a uviedol, že v „Prvom uznesení“ krajského súdu nie je presvedčivo vysvetlené, prečo sa krajský súd priklonil k výpovedi poškodeného, namiesto jeho výpovede. Krajský súd neprihliadal na tie časti výpovedí znalcov MUDr. O. P. a RNDr. J. E., ktoré vyznievali v prospech obvineného. Poukazuje na to, že subjektívne presvedčenie okresného súdu sa nezmenilo, a preto mal obvineného oslobodiť napriek inému právnemu názoru odvolacieho súdu.

V ďalšej časti obvinený zopakoval, že sa len bránil, že pre konanie uvedené v obžalobe nemal motív, zastrelením sa nevyhrážal. Naopak, poškodený na neho čakal pred domom a potom naň zaútočil. Poukázal na to, že štyri hodiny po udalosti - pri podávaní trestného oznámenia poškodeným, si tento nespomínal na vyhrážky a ani to, že by ho mal obvinený zbraňou udrieť. Poškodený bol presvedčený, že ho obvinený postrelil. Tieto nezrovnalosti sa na hlavnom pojednávaní snažil poškodený vysvetliť tak, že bol v šoku, čo však službukonajúci policajti nepotvrdili. Aj trestné stíhanie bolo pôvodne začaté len pre ublíženie na zdraví, pre nebezpečné vyhrážanie bolo začaté až po ďalšej výpovedi poškodeného z 27. júla 2009, v ktorom už poškodený uviedol, že sa mu obvinený mal vyhrážať smrťou. Tieto vyhrážky však svedkovia E. P. a K. H. nepočuli.

Podľa mienky obvineného, ohliadka miesta činu bola vykonaná povrchno, keďže v zápisnici o nej nie je zmienka o krvavých stopách, tiež údaje o čase jej vykonania sú nesprávne. Policajti neodobrali z tela poškodeného vzorky povýstrelových splodín, ktoré by sa tam nachádzali, ak by jeho verzia bola pravdivá. Rovnako v nábojovej komore nebol zasunutý náboj, čo taktiež svedčí o pravdivosti verzie obvineného.

Znalec RNDr. J. E. nevedel vylúčiť ani verziu poškodeného, ani verziu obvineného. Mal sa vykonať vyšetrovací pokus zameraný na dopad nábojnice, ktorý by potvrdil, že verzia poškodeného sa nezakladá na pravde. Nebolo dokázané, že by sa do príchodu polície niekto pohyboval po parkovisku a mohol nábojnicu odkopnúť.

Pre prípad, že by obvinený nebol oslobodený s odôvodnením, že sa skutok nestal, mal byť oslobodený, nakoľko v danom prípade išlo o nutnú obranu. Krajský súd neuviedol, prečo neuveril verzii obvineného o tom, že poškodený mal na neho päťami zaútočiť, iba uviedol, že to nepotvrdila svedkyňa E. P. a K. H.. E. P. však uviedla, že poškodený „zdrapil“ obvineného za plece a začali sa „naťahovať“, potom sa na to prestala dívať, lebo to psychicky nezvládla. K. H. uvádzal, že poškodený na obvineného čakal, potom mu nadával, bol podráždený. Neskôr, keď už ležal v posteli, počul nejaké šuchnutie - akoby niekto šúchal nohami a potom výstrel.

V rozhodnutiach absentuje akákoľvek argumentácia, prečo a na základe čoho dospeli k záveru o ublížení na zdraví v štádiu pokusu, ako aj o nebezpečnom vyhrázaní. Súd sa v tomto smere obmedzil len na citovanie zákona.

Ak súd prvého stupňa hodnotil vec podľa svojho presvedčenia podľa § 2 ods. 12 Tr. por., nemôže odvolací súd postupovať podľa § 321 ods. 1 písm. b/ a d/ Tr. por. a rozsudok zrušiť len preto, že sám dospel k iným záverom bez toho, aby vytkol súdu prvého stupňa chyby pri zisťovaní skutkového stavu. Odvolací súd môže vytknúť chyby pri hodnotení dôkazov, ktorých sa súd prvého stupňa dopustil (nelogickosť záverov, opomenutie okolností atď.), nie je však oprávnený dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny, k akým záverom má súd prvého stupňa dospieť. Napriek uvedenému, krajský súd

uviedol, že výpoveď poškodeného H. H., čiastočne aj výpoveď obžalovaného, znalecký posudok RNDr. J. E., výpoveď MUDr. O. P. a zápisnica o rekonštrukcii potvrdzujú dôvodnosť podanej obžaloby. Tým krajský súd fakticky okresnému súdu prikázal, aby obvineného odsúdil, hoci nemôže vysloviť právny názor o hodnotení dôkazov bez toho, aby ich vykonal.

Súd prvého stupňa v súlade s § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté spolu s upozornením, že sa môžu v súdom stanovenej lehote k dovolaniu obvineného vyjadriť.

Uvedenú možnosť využil iba prokurátor, ktorý vo svojom vyjadrení doručenom 21. októbra 2014 uviedol, že napadnuté rozhodnutia považuje za zákonné a dôvodné. Pokiaľ obvinený tvrdí, že sa nevyhráždza, toto bolo vyvrátené vykonaným dokazovaním. Absolútne nemožno súhlasiť, že by obvinený konal v nutnej obrane. Výšetrovací pokus by nebol objektívnym dôkazom, čo správne vyhodnotil prvostupňový súd. K jednotlivým dôkazom a ich rozboru nepovažuje prokurátor za potrebné sa osobitne vyjadrovať, keďže na to reagoval krajský súd a dospel k záveru, že odvolanie dôvodne podané nebolo. Na základe tohto prokurátor navrhol, aby dovolanie obvineného súd odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Spisový materiál bol spolu s dovolaním Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 17. februára 2015.

Najvyšší súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. f/ Tr. por. uznesením z 26. februára 2015, sp. zn. 5 Tdo 10/2015 odmietol, keďže bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Dovolací súd uviedol, že predpokladom na podanie dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, je existencia odsúdenia páchatel'a. Pokiaľ platí fikcia neodsúdenia, ktorú zákonodarcu spojil s inštitútom zahľadania odsúdenia, nemožno ju chápať podmienene tak, že pre určité prípady v trestnom konaní platí a pre niektoré nie. Zahľadanie odsúdenia spojené so zákonnou fikciou neodsúdenia, znamená, okrem iných dôsledkov spojených s bezúhonnosťou určitej osoby, že vo výpise z registra trestov sa jej zahladené odsúdenie už neuvádza. V oblasti trestno-právnej zanikajú nepriaznivé následky spojené s odsúdením páchatel'a. Treba vychádzať z toho, že neexistuje odsúdenie, ktoré by bolo dôvodom priťažujúcej okolnosti alebo recidívy trestnej činnosti. Zahladením odsúdenia s fikciou neodsúdenia môže taká osoba preukazovať stav svojej bezúhonnosti. Nie je už povinná pri rôznych príležitostiach, napr. pri prijímaní do zamestnania, pri žiadostiach o niektoré povolenia, oprávnenia a pod. uvádzať odsúdenie, ktoré už bolo zahladené. Platí to aj obrátene zo strany iných subjektov vo vzťahu k tejto osobe. Odpadnutie prekážky odsúdenia teda môže viesť k vzniku alebo k obnoveniu takých právnych vzťahov a práv, ktoré občan nemohol nadobudnúť alebo sa ich nemohol dožadovať, pokiaľ u neho existovala prekážka odsúdenia páchatel'a. Keďže v dôsledku toho, že odsúdenie bolo zahladené, môžu vznikať nové právne vzťahy, ktoré by inak nemohli nastať, ak by neexistovala podmienka bezúhonnosti, potom by bolo vážnym zásahom do stability právnych vzťahov, ak by na základe dovolania strany v trestnom konaní bolo možné zvrátiť nový právny stav vznikajúci po zahladení odsúdenia spojeného s fikciou neodsúdenia.

Keďže v predmetnom prípade nastal zo zákona stav zahľadania odsúdenia, ktorý znamená, že neexistuje odsúdenie, ktorým sa uložila sankcia, jeho dôsledkom musí byť i to, že podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, už neprichádza do úvahy (ďalej len „Uznesenie NS SR“).

Proti rozhodnutiam a postupom všeobecných súdov podal obvinený sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na Ústavný súd Slovenskej republiky.

Ústavný súd nálezom z 9. decembra 2015, sp. zn. I. ÚS 321/2015 skonštatoval, že vydaním Uznesenia NS SR došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd) a práva na prezumpciu neviny (čl. 40 ods. 2 Listiny) a Uznesenie NS SR zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ďalej len „Nález“).

V Náleze ústavný súd odkázal na zjednocujúce stanovisko pléna z 18. marca 2015, sp. zn. PLz. ÚS 41/2015, podľa ktorého z hľadiska prípustnosti dovolania je rozhodujúce to, či existuje odsudzujúce rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť, pričom podmienkou dovolania nie je absencia zahľadania odsúdenia.

Je tomu tak preto, lebo aj po zahladení odsúdenia zostávajú zachované účinky spojené s vykonaným a zahladeným trestom - záznam v odpise z registra trestov. Práve „čistý“ odpis je zákonnou podmienkou pre plné uplatnenie subjektívnych práv (napr. v podobe práce v štátnej správe). Zahladením odsúdenia nezaniká ani ďalší účinok, a to strata vážnosti v spoločnosti, keďže účelom trestu je aj vyjadrenie morálneho odsúdenia spoločnosti. Odsúdený nemôže žiadať náhradu škody / nemajetkovej ujmy a naopak, odsúdenie páchatel'a zakladá pre poškodeného právny nárok na náhradu škody v civilnom, resp. v trestnom konaní. Fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel' spáchal trestný čin, a tak súd pri spáchaní ďalšieho trestného činu môže prihliadnuť na jeho predchádzajúcu kriminálnu minulosť.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd pri vydaní Uznesenia NS SR postupoval v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy, t. j. nevykonával ústavne súladný výklad príslušných ustanovení Tr. por., čím porušil práva obvineného.

Rešpektujúc právny názor ústavného súdu, sa najvyšší súd opätovne zaoberal dovolaním obvineného K. P..

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom ustanoveného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod uplatnený obvineným, a síce, že rozhodnutie súdu malo byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, v rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len

opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod. i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa (§ 47 ods. 2 Tr. zák.). Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Už zo skutkového zhrnutia vyššie je zrejmé, že prevažná časť dovolania má charakter skutkových námietok, ktorými obvinený spochybňuje súdmi ustálený skutkový stav (hlavne o tom, že mal na poškodeného namieriť strelnú zbraň a vyhrážať sa mu smrťou), resp. ich hodnotenie dôkazov (predovšetkým výpovede a znalecké posudky RNDr. J. E. a MUDr. O. P., ako aj svedecké výpovede E. P. a K. H.) a následne opätovne predostiera vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov (poškodený ho napadol a udieral päťami, pričom obvinený sa len bránil, udrel poškodeného do hlavy a v tom zaznel výstrel). Ako však dovolací súd podrobne rozviedol vyššie, námietky tohto druhu preskúmať nemôže.

Keďže dovolací súd je povinný vychádzať zo skutkového stavu tak, ako ho zistili sudy nižšieho stupňa, v žiadnom prípade nemožno prisvedčiť námietke obvineného, že mal byť oslobodený, keďže v jeho prípade išlo o nutnú obranu (§ 25 ods. 1 Tr. zák.). Krajský súd postupoval správne, keď dospel k záveru, že spôsob obrany voči verbálnym útokom poškodeného bol celkom zjavne neprimeraný.

Pokiaľ ide o jeho námietku týkajúcu sa údajnej nepreskúmateľnosti „Druhého uznesenia“, aj táto je podľa mienky dovolacieho súdu neopodstatnená. Odhliadnuc od toho, že nedostatočné odôvodnenie nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa mienky dovolacieho súdu, z rozhodnutí jasne vyplýva, ako sudy dospeli k záveru o vine obvineného. Krajský súd vysvetlil, prečo neuveril tvrdeniu obvineného o nutnej obrane (útok poškodeného svedkovia nepotvrdili), vysporiadal sa s pochybnosťami týkajúcimi odlišného popisu udalosti vo výpovediach poškodeného (trestné oznámenie nemôže slúžiť ako dôkaz v ďalšom priebehu trestného stíhania), resp. so zákonnosťou vedenia trestného stíhania v časti nebezpečného vyhrážania (dňa 4. septembra 2009 došlo k vydaniu spojeného uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia). Odvolací súd uviedol, o ktoré dôkazy sa pri svojich záveroch opieral a vo zvyšnom rozsahu odkázal na „Druhý rozsudok“.

Vo vzťahu k poslednej námietke dovolateľa, podľa ktorej krajský súd pochybil, keď „Prvým uznesením“ okresný súd zaviazal, ako konkrétne má vykonané dôkazy hodnotiť, dovolací súd uvádza, že ani táto námietka nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., a preto sa ňou súd nemohol zaoberať.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného K. P. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.